

Korlátlan lehetőségek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 3:16-17; 25:14-30;
1Korinthus 1:4-9; 12:7, 12

„De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja” (1Kor 12:11, RÚF).

Isten arra hív, hogy a tanúi legyünk (ApCsel 1:8; Ézs 43:10). A bizonyosság nem külön lelki adomány, amit csak néhány kiválasztott kap meg, hanem minden keresztyén Istentől jövő elhívása.

A Biblia különböző kifejezésekkel szemlélteti ezt az elhívást: legyünk „a világ világossága” (Mt 5:14), Krisztus követei (lásd 2Kor 5:20) és „királyi papság” (1Pt 2:9). A minket tanúul, a szolgálatára hívó Isten fel is szerel bennünket a feladatra. Minden hívőnek ad lelki ajándékokat. Nem a jó képességekkel rendelkezőket hívja el, hanem képessé teszi azokat, akiket elhív. Ingyen adja az üdvösséget mindenkinek, mint ahogyan az ajándékait is.

Amennyiben Istennek szenteljük magunkat és az Ő szolgálatára szánjuk az életünket, szolgálati lehetőségeink végtelenek. „Isten korlátlanul fel tudja használni azt az embert, aki énjét megtagadva szabad teret enged szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet él” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*, Budapest, 1998, Advent Kiadó, 103. o.).

E heti tanulmányunkban azzal foglalkozunk, hogy a Szentlélek ajándékai-val korlátlan lehetőségünk nyílik a szolgálatra.

ELTÉRŐ AJÁNDÉKOKKAL, DE EGYÜTT A SZOLGÁLATBAN

Gondolkoztunk már azon, hogy mennyire különböztek egymástól a tanítványok? Eltérő volt a családi háttérük, a személyiségük, a vérmérsékletük, mint ahogyan az ajándékaik is. Ez azonban nem jelentett terhet az egyháznak, inkább erősségnek bizonyult. Máté, a vámszedő precíz volt és pontos, aprólékos. Péter viszont gyakran elhamarkodottan szólt, lelkesen és spontán módon cselekedett, ugyanakkor természetes vezetői képességekkel bírt. János jószívú volt, de szókimondó is. András különös érzékkel figyelt az emberekre, jól ismerte a körülötte lévőket. Tamás természetéből fakadóan kérdéseket vetett fel, sőt gyakran kételkedett. Eltérő személyiségük volt, különböző adottságokkal rendelkeztek, Isten azonban nagyszerűen felhasználta mindannyiuk bizonyágtételét.

Szükség van a különböző ajándékokkal rendelkező emberekre Krisztus testében, az egyházban. Mit fedezhetünk fel ezzel kapcsolatban 1Kor 12:12-13 és 18-22 verseiben?

Isten örömét leli abban, hogy ajándékokat ad a szolgálat végzéséhez különböző háttérű és eltérő adottságú embereknek. Krisztus teste nem homogén, teljesen egyforma emberek csoportja, nem is olyan klub, ahová csak azonos háttérűek és gondolkozásúak tartoznak, hanem más-más ajándékokkal bírók dinamikus mozgalma, akiket Krisztus és a Szentírás iránti szeretet egyesít, és akik elkötelezetten hirdetik a világnak Isten szeretetét, igazságát (Róm 12:4; 1Kor 12:12). Krisztus testének tagjai különféle ajándékokat kapnak, és ezek mindegyike értékes, döntően fontos a test egészének működéséhez. Épp úgy, mint a szemnek, a fülnek és az orrnak is eltérő a feladata, de mind szükséges a test számára, így a lelki ajándékok is egyaránt fontosak (1Kor 12:21-22). Krisztus testének tagjai különböző ajándékokat kapnak, és ezek mindegyike értékes, döntő a test egészének működéséhez. Az emberi testet megfigyelve elmondhatjuk, hogy még a legkisebb tagjai is alapvetően szükségesek. Gondoljunk csak a szempilláinkra! Mi lenne, ha e jelentéktelennek tűnő részek hiányoznának? A látásunkat zavarnák a szemünkbe kerülő kis porszemek, így helyrehozhatatlan károsodások is bekövetkeznének. A gyülekezet látszólag „legjelentéktelenebb” tagja is lényeges része Krisztus testének, és részesült a Szentlélek valamelyik ajándékában. Kapott ajándékainkat teljesen Istennek szentelve mindannyian örökre szóló hatást fejthetünk ki.

MINDEN JÓ ADOMÁNY ISTENTŐL JÖN

1Kor 12:11, 18, Ef 4:7-8 és Jak 1:17 szerint Istentől származik minden ajándék, „*minden jó adomány*” tőle ered. Ezért megnyugodhatunk, bízva abban, hogy megadja nekünk azokat a lelki ajándékokat, amelyek a legjobban illelenek a személyiségünkhöz és amelyekkel a legjobban fel tudja használni a képességeinket az Ő ügyében, nevének dicsőítésére.

Olvassuk el Mk 13:34 és 1Kor 12:11 verseit! Kinek ad Isten lelki ajándékokat?

A Biblia világosan fogalmaz: Isten mindannyiunkra külön munkát bíz az evangélium hirdetésében. Jézus példázatában a gazda a szolgálóra hagyja a háza dolgait, és arra kéri őket, hogy viseljenek gondot mindenről. A háza mindenkié, kiadja a feladatát (Mk 13:34). Minden embernek van dolga, Isten pedig lelki ajándékokat oszt szét, hogy ki-ki elvégezhesse az Istentől kapott feladatát vagy szolgálatát, amire hívatott. Ha átadjuk Krisztusnak az életünket és a keresztség által testének, az egyháznak a tagjai leszünk, a Szentlélektől ajándékokat kapunk, hogy szolgálhassuk a testet és Krisztus tanúi lehessünk a világban.

1903-ban Ellen G. White levelet írt egy férfinak, bátorította, hogy használja az Istentől, szolgálatra kapott ajándékait. „Mindannyian Isten családjának a tagjai vagyunk, kisebb-nagyobb mértékben kaptunk tőle ajándékokat, amelyeknek használatáért felelősnek tart bennünket. Akár kicsi, akár nagy a talentumunk, fel kell használnunk Isten szolgálatában, és el kell ismerünk mindenki más jogát, hogy éljen a rábízott adományokkal. Soha nem szabad lebecsülnünk a legkisebb fizikai, értelmi vagy lelki ajándékot sem” (260. levél, 1903. dec. 2.)!

Mit tudhatunk meg Mt 3:16-17, ApCsel 2:38-42 és 10:36-38 verseiből a keresztségkor nyert lelki ajándékokról?

Jézust a keresztségekor Isten Szentlélekkel kente fel, hogy mindennel el-
lássza, ami a világért végzett szolgálatához kellett, és nekünk is megígéri a Szentlélek ajándékát a keresztségkor. Isten szeretné, hogy tudjuk: Ő teljesíti szavát, lelki ajándékokat ad egyháza és a világ áldására.

A LELKI AJÁNDÉKOK CÉLJA

Olvassuk el 1Kor 12:7 és Ef 4:11-16 szakaszait! Miért ad Isten lelki ajándékokat minden hívőnek? Mi a célja ezeknek az adományoknak?

A leli ajándékok több célt is szolgálnak. Isten az egyház táplálása és erősítése érdekében adja ezeket, hogy elvégezhessük a tőle kapott szolgálatot. Úgy tervezte el mindet, hogy a világban végzendő küldetés miatt egység jöjjön létre általuk. A Biblia írói példákkal is szemléltetik, hogy milyen lelki ajándékokat ad Isten az egyháznak, mint a szolgálat, az igehirdetés, a tanítás, a bátorítás és az adakozás. Említik még a vendégszeretet, az irgalom, a segítség, a vidámság ajándékait is, hogy csak egynéhányat idézzünk. A teljesebb listát megtaláljuk Róma 12. és 1Korinthus 12. fejezetében.

Talán éppen a lelki ajándékok és a természetes adottságok közötti kapcsolaton gondolkodunk. A lelki ajándékok Istentől kapott képességek, amelyeket a Szentlélek azért ad, hogy felszereljen az egyházban és a világban végzendő konkrét szolgálatra. Ezek között lehetnek olyan, Krisztus szolgálatában felhasznált természetes adottságok is, amelyeket a Szentlélek megszentel. Istentől ered minden velünk született talentum, de nem mindent használunk Krisztus szolgálatában.

„A példázat talentumai nemcsak a Lélek különleges ajándékait jelképezik, hanem minden öröklött és szerzett talentumot, minden fizikai és lelki képességet. Mindegyiket Krisztus szolgálatába kell állítanunk. A tanítványosság egész lényünk és minden értékünk odaszentelésével jár. Ezeket az ajándékokat Krisztus megtisztítva és megjobbítva adja vissza, hogy dicsőségére és embertársaink áldására használjuk fel őket” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 225. o.).

Isten még olyan különleges ajándékokat is kirendelt, mint a prófétaság ajándéka vagy az egyházban betöltött tisztségek, mint a pásztorok, vének, tanítók, akik tanítanak Krisztus testében, hogy a szolgálat végzésére tegyék képessé és erősítsék a tagokat (lásd Ef 4:11-12).

Az egyházi vezetők feladata, hogy segítsenek minden tagnak felismerni saját lelki ajándékát, megtanítsák őket ezek használatára, Krisztus testének építése céljából.

Milyen természetes adottságaink vannak, amelyek hasznosak és előnyösek szekuláris közegben, de áldásul lehetnek az egyházban is?

MEGISMERNI A SAJÁT TALNETUMAINKAT

Vessük össze 1Kor 1:4-9 és 2Kor 1:20-22 szakaszait! Mit tudhatunk meg ezekből Isten ígéreteiről a Krisztus második adventjét megelőző időkre nézve, főképpen a lelki ajándékokról?

Isten ígéri, hogy közvetlenül az Úr visszatérése előtt mindezek az ajándékok megmutatkoznak egyházában, és az Ő ígéretei biztosak. A Szentlélek bizonyosságával erősíti meg a szívünket, hogy mindannyian megtudjuk, mit kaptunk. Az ajándékok Istentől származnak, Ő mutatja meg nekünk azokat a Szentlélek által.

Mt 7:7, Lk 11:13 és Jak 1:5 versei értelmében mit kell tennünk, ha szeretnénk megtudni, hogy milyen ajándékokat kaptunk?

Amint Istennek szenteljük az életünket és kérjük, hogy mutassa meg, mit kaptunk tőle, a lelki ajándékok a mieink lesznek. Ha a szívünket megüresítjük az öndicsőítéstől és Jézus szolgálatát tartjuk a legfontosabbnak, Szentlelke megmutatja nekünk a lelki ajándékainkat. „Krisztus csak akkor árasztotta ki Lelkét, amikor a tanítványok hittel és imádkozva teljesen a szolgálatra szentelték magukat. Krisztus követői ekkor különlegesen részesültek a menny kincseiben... Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a mieink, ha már Isten Lelke irányítja életünket” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 225. o.).

A lelki ajándékok (lásd 1Kor 12:4-6) olyan Istentől jövő képességek, amelyek az eredményes szolgálathoz kellene. A szolgálatok azok az általános területek, amelyeken kifejezésre juttathatjuk ajándékainkat, a tevékenységek pedig a konkrét esetek, amelyekben felhasználhatjuk azokat. A lelki ajándékok nem teljesen kifejlett állapotban érkeznek. Amint a Szentlélek bizonyos szolgálati területekre irányítja a figyelmünket, imádkozunk azért, hogy meghatározott szolgálatra vezessen, amelyben használhatjuk az ajándékainkat a misszióban!

Milyen ajándékaink vannak? Ami pedig még fontosabb: hogyan erősíthetjük ezeket az Úr szolgálatában?

AJÁNDÉKAINK FEJLESZTÉSE

Olvassuk el Mt 25:14-30 szakaszában a talentumok példázatát! Melyik gondolatot tartod most a legfontosabbnak ebben a történetben? Az első két szolgát miért dicsérte meg Isten, az utolsót pedig milyen okból marasztalta el? Mit tudhatunk meg az adott részből talentumaink használatáról? Figyeljük meg különösen Mt 25:29 versét!

Az Úr mindenkinek „az ő erejéhez képest” (Mt 25:15) adta a talentumokat, tehát mindenki eltérő mennyiségben kapott: az egyik ötöt, a másik kettőt, a harmadik pedig egyet. Mindegyik szolgálta maga dönthette el, hogyan használja fel a kapott talentumot. Az a lényeg, hogy amit kaptak, az nem az övék volt, hanem azé, akitől a megbízatás jött.

A gazda nem azt figyelte, hogy kinek kiemelkedőbb és kinek gyengébb a képessége, de nem is a kapott talentumok számát nézte. Azt tartotta fontosnak, hogy ki mit kezd azzal, amit neki adtak.

Pál így fogalmaz 2Kor 8:12 versében: „Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs” (RÚF). Isten szemében tehát nem annyira az számít, hogy kinek mi van, inkább az, hogy ki mit kezd azzal, amije van!

Isten azért dicsérte meg az első két szolgát, mert hűségesen kamatoztatták talentumaikat, amelyek használat közben gyarapodtak. A „gonosz” szolga nem kezdett semmit a talentumával, amit az urától kapott, vagyis nem gyarapította. Örök igazság: „A szolgálat törvénye kapoccsá lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 224. o.). A hűtlen szolga elherdálta a szolgálatra adódó alkalmát, míg végül teljesen el is vesztette azt.

Amikor Isten neve dicsőségére felhasználjuk a tőle kapott ajándékainkat, azok gyarapszanak, erősödnek és növekszenek. Hogyan tudhatjuk meg, mit kaptunk Istentől? Alázattal kérjük az Urat, hogy mutassa meg azokat a területeket, amelyeken szeretné, ha Őt szolgálánánk! Amikor érezzük a vezetését, kapcsolódjunk is be a munkába! Ajándékaink gyarapodni fognak használat közben, és megelégedettséget érzünk a szolgálásban.

Gondolkozzunk a példázaton, majd alkalmazzuk a saját életünkre! Ezek szerint mit mondhatunk: mit kezdtünk azzal, amit Isten nekünk adott? (Ne feledjük, Istentől kapott ajándék minden, ami a miénk!)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, „A talentumok” c. fejezet, 223-254. o.

A lelki ajándékok bibliai tanításának helyes értelmezése egységet idéz elő az egyházban. Egyesítő gondolat, ha elismerjük, hogy mindannyian értékek és Krisztus testének fontos tagjai vagyunk. Szükség van minden egyes tagra a Krisztustól kapott küldetés végzésében, minden tag kapott ajándékot a szolgálatra.

„Mindenkinek van a Mesterért végzendő feladata, az Úr minden szolgája kapott meghatározott ajándékokat, talentumokat. »Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint« (Mt 25:15, ÚRK). Mindegyik szolgál felelős valamiért, amit a képességeivel arányban rábíztak. Isten nem részrehajló, amikor ajándékokat ad, a talentumokat szolgálói jól ismert képességeinek megfelelően osztja szét, és elvárja, hogy annak megfelelő hozamot kapjon» (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 282. o.).

Ne feledjük el azt sem, hogy a Lélek ajándékait Isten dicsőségére kapjuk, nem a magunkéra! Azért adja ezeket az Úr, hogy magasztaljuk a nevét és előmozdítsuk ügyét.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy mindannyian kaptunk ajándékokat Istentől! Gyakorlatilag mi minden következik ebből a saját gyülekezetünkre nézve? Ennek fényében hogyan változhatna az, ahogyan az egyes tagok bekapcsolódnak a szolgálatba?
- 2) Beszéljük meg a csoportban, milyen áldásokat jelentettek számunkra mások ajándékai! Mondjuk el azt is, hogyan ismertük fel a saját ajándékainkat! Milyen lelki ajándékaink vannak? Hogyan használjuk ezeket mások áldására?
- 3) A tanulmány rámutatott, hogy használat közben az ajándékaink kiteljesednek. Tekintsünk vissza az életünkre! Meg tudunk nevezni olyan ajándékot, ami gyarapodott, miközben kamatoztattuk Isten nevének dicsőítésére? Ugyanakkor tegyük fel magunknak ismét a csütörtöki rész végén található kérdést: mennyire élünk hűségesen azzal, amit Istentől kaptunk?

BODROG MIKLÓS:
NE FIZESD VISSZA, MÁR A DOLGOD!

Amikor mélybe vág az élet,
s tűszúrások és tördöfések
nyomán a fájás felfakad,
mikor sok sanda szem rajtad nevet,
s minden új arc új csellel fenyeget,
de bátran állsz, meg nem adod magad -
vigyázz: szeresd a drága életet,
mert kárhozott kór akkor tör reád,
ha átkozod a torz erőlködőket,
ha durva daccal visszarúgod őket,
akik szívedet mérlegre vetik.
Ha villámlásra dörgéssel felelsz,
az vad vizet vonz, viharzó veszélyt -
a fájdalom csak úgy uralkodik,
ha keseredett lelked szórja szét.
Az embert sosem az fertőzi meg,
ami kívülről fúródik bele,
hanem csak az, mi bentről ront elő:
az önigazság zúz és vág vele.
Testvér! Orvos légy: élj, építs sokat,
ne magad ápold, hanem másokat -
a tett, a szó mind hálaáldozat!